

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 30 sierpnia 2016 roku w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko K. S. o zapłatę kwoty 3264 zł Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od K. S. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 2.600zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie za okres od dnia 25.09.2015 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części.

Apelację od tego wyroku złożyła strona powodowa w części tj. w punkcie 2. oddalającym powództwo co do kwoty 664,00 zł, w tym kwoty 520,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej (...), z tym że od dnia 1 stycznia 2016 r. w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne za opóźnienie od tej kwoty od dnia 25 września 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 144,00 zł tytułem kosztów windykacji.

Skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania cywilnego, które miało wpływ na wynik sprawy tj. art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że przytoczone przez powódkę twierdzenia dotyczące naliczania opłaty administracyjnej oraz kosztów windykacji budzą uzasadnione wątpliwości, co z kolei wyklucza możliwość przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powódki. Nadto skarżący zarzuca naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na sprawy tj. art. 58 § 1 kc w zw. z art. 385¹ k.c. poprzez uznanie, że postanowienie umowy dotyczące opłaty administracyjnej oraz kosztów windykacji stanowią klauzule abuzywne.

W związku z tym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części, to jest przez dalsze zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki łącznej kwoty 664,00 zł, w tym kwoty 520,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej (...), z tym że od 1 stycznia 2016 r., w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od tej kwoty od dnia 25 września 2015 r., do dnia zapłaty oraz kwoty 144,00 zł tytułem kosztów windykacji, a nadto o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jako bezzasadna podlega oddaleniu. Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Powód w treści złożonej przez siebie apelacji wskazał, że wyrok Sądu Rejonowego zaskarża jedynie w części, to jest w punkcie 2 w zakresie w jakim oddalono jego powództwo co do kwoty 664 zł, w tym kwoty 520 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od tej kwoty od dnia 1 stycznia 2016 roku w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od tej kwoty od dnia 25 września 2015 r., do dnia zapłaty oraz kwoty 144 zł tytułem kosztów windykacyjnych.

W ramach kontroli instancyjnej oceny prawidłowości zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji należało zatem dokonać we wskazanym zakresie.

Zdaniem Sądu Okręgowego wyrok Sądu Rejonowego w zaskarżonej części odpowiada prawu i jako taki musi się ostać.

Podniesione w apelacji zarzuty są nietrafne. Wbrew zapatrywaniom strony apelującej zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd wnikliwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nakazuje w pełni podzielić stanowisko Sądu I instancji, że przedstawione dowody nie dawały podstaw do uwzględnienia powództwa w całości.

Odnosząc się do zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., wskazać należy, że okoliczność iż w sprawie wydano wyrok zaoczny nie oznacza, że powództwo w takim wypadku jest zawsze uwzględniane w całości. Nie zajęcie stanowiska przez pozwanego odnośnie żądania pozwu nie zwalnia powoda z obowiązku wykazania istnienia ważnego zobowiązania łączącego strony i powołania się na okoliczności faktyczne, z których wynika zobowiązanie pozwanego. W art. 339 § 2 k.p.c. określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego. Zgodnie z tym przepisem sąd – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenie powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r. III CRN 30/72). Nadto, należy mieć na uwadze treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r. I CKU 85/98, zgodnie z którym niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu. Nie ulega więc wątpliwości, że w niniejszej sprawie Sąd posiadał uprawnienie, aby przeprowadzić postępowanie dowodowe oraz oddalić powództwo.

Podkreślić zatem jeszcze raz należy, że wyrok zaoczny nie w każdym przypadku musi być wyrokiem uwzględniającym powództwo. Dyspozycja wskazanego przepisu wskazuje bowiem wyraźnie, że sąd orzekający może przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, jedynie wtedy, gdy nie budzą one uzasadnionych wątpliwości i nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Analiza akt niniejszej sprawy nie pozwala zaś odmówić słuszności stanowisku Sądu Rejonowego, że twierdzenia powódki o faktach w tej sprawie budzą uzasadnione wątpliwości. Powódka przedłożyła bowiem jedynie ramową umowę pożyczki wraz załącznikami dotyczącymi opłat administracyjnych, opłat za przedłużenie terminu spłaty pożyczki, opłat i prowizji oraz opłat za upomnienie drogą telefoniczną w formie SMS, indywidualne warunki umowy pożyczki, polecenie przelewu na kwotę 0.01 zł oraz przeglądu przelewu oraz ostateczne – przedsądowe wezwanie do zapłaty. Powódka nie wykazała przy tym, iż koszty dotyczące działań windykacyjnych zostały rzeczywiście poniesione, jak również, by zachodziła konieczność ich poniesienia. W żadnym zakresie strona powodowa nie wykazała jakie to czynności windykacyjne zostały przez nią podjęte celem wyegzekwowania wierzytelności.

Zważyć zaś należy, że dyspozycja art. 339 § 2 k.p.c. nie oznacza, że powód zwolniony jest w całości od obowiązku przedstawienia dowodów na okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. łagodzi bowiem jedynie rygory procesowe w zakresie kwestii uznania określonej okoliczności za udowodnioną, nie oznacza jednak, że powód może w ogóle nie przedstawić jakichkolwiek dowodów które choćby uprawdopodobniały jego twierdzenia o faktach i uzyskać wyrok korzystny dla siebie.

Wbrew tezie apelacji, postanowienia umowy dotyczące opłaty administracyjnej oraz kosztów windykacji to klauzule abuzywne. Taką tezę Sąd Rejonowy w sposób niezwykle trafny uzasadnił. Sąd Okręgowy podziela wszystkie rozważania Sądu Okręgowego, co zwalnia Sąd II instancji z obowiązku powtórzenia wyводу, który musiałby być tu identyczny, a co oznacza, że nie nastąpiło naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 58 § 1 kc w zw. z art. 385¹ k.c.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.